

СУДОУСТРІЙ ТА СУДОВА ПРАКТИКА; ПРАВООХОРОННІ ОРГАНИ; ПРОКУРАТУРА ТА АДВОКАТУРА

Богатирьов І.Г.,
*доктор юридичних наук, професор,
заслужений діяч науки і техніки України,
професор кафедри правоохоронної та антикорупційної діяльності
Міжрегіональної Академії управління персоналом*

Стрелюк Я.В.,
*кандидат юридичних наук,
здобувач кафедри правоохоронної та антикорупційної діяльності
Міжрегіональної Академії управління персоналом*

УДК 343.8

DOI <https://doi.org/10.32845/2663-5666.2021.2.14>

ВИПРАВНА КОЛОНИЯ ЯК СУБ'ЄКТ ЗАПОБІГАННЯ ВЧИНЕННЮ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ ЗАСУДЖЕНИМИ ДО ПОКАРАННЯ У ВИДІ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ НА ПЕВНИЙ СТРОК

Постановка проблеми. Саме наміри України вступити до Європейського Союзу створили підґрунтя реформування (розвитку) пенітенціарної системи України, в тому числі в частині забезпечення прав і свобод засуджених, створення для них умов особистої безпеки. Виходячи з того, що ми розглядаємо виправну колонію як суб'єкт запобігання кримінальним правопорушенням, що вчиняються в кримінально-виконавчих установах закритого типу (далі – КВУЗТ), наголошуємо, що вона має свій юридичний статус, має свою мету і її діяльність врегульована нормативно-правовими актами законодавчого та відомчого характеру.

Отже, саме специфічна діяльність виправної колонії (далі – ВК) як суб'єкта запобігання вчинення кримінальних правопорушень засудженим до покарання у виді позбавлення волі на певний строк, передусім, має перешкоджати дії детермінантів його вчинення, обмежувати і нейтралізувати, а можливо, й усунути протиправні дії засуджених, спрямовані на досягнення цілей покарання, ставлячи під сумнів діяльність Державної кримінально-виконавчої служби України.

З огляду на це варто зауважити, що від результатів такої діяльності ВК залежить як загальний стан пенітенціарної злочинності в КВУЗТ, так і вчинення засудженими та персоналом окремого виду кримінального правопорушення.

Метою статті є визначення ролі виправної колонії як суб'єкта запобігання вчинення кри-

мінальних правопорушень засудженим до покарання у виді позбавлення волі на певний строк. Досягнення зазначеної мети передбачає аналіз наукових праць зарубіжних та вітчизняних вчених із цієї проблематики з метою диференційованого та індивідуального підходів корегування поведінки засуджених, їх виправлення і ресоціалізації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вивченню виправної колонії як суб'єкта запобігання вчинення кримінальних правопорушень засудженими до покарання у виді позбавлення волі на певний строк присвячені наукові праці вітчизняних та зарубіжних учених, які представляють різні галузі наукового знання: Л.В. Багрія-Шахматова, В.С. Батиргарєвої, А.І. Богатирьова, І.Г. Богатирьова, О.І. Богатирьової, В.В. Василевича, В.О. Глушкова, Б.М. Головкина, В.К. Грищука, Т.А. Денисової, О.М. Джужі, А.І. Долгової, О.О. Дудорова, А.П. Закалюка, О.Г. Кальмана, О.Г. Колба, І.М. Копотуна, В.М. Кудрявцева, О.Г. Михайлика, С.С. Мірошниченка, Ю.В. Орла, М.С. Пузирьова, А.Х. Степанюка, В.М. Трубникова, О.О. Шкути та інших дослідників.

Виклад основного матеріалу. Виконання призначених судом покарань є необхідною умовою запобігання кримінальним правопорушенням у кримінально-виконавчих установах закритого типу (далі – КВУЗТ). Воно здійснюється специфічними засобами у формах, встановлених кримінально-виконавчим законо-

давством України. З метою виконання покарань у виді позбавлення волі на певний строк створюються спеціальні державні органи і установи. У системі державних органів серед суб'єктів запобігання кримінальним правопорушенням ми виділяємо КВУЗТ.

Такий підхід визначається тим, що виправна колонія як державна установа виконання кримінальних покарань серед пріоритетів своєї діяльності має забезпечити не тільки належний порядок і умови відбування засудженими кримінального покарання, а й своєчасно запобігти вчиненню нових кримінальних правопорушень. До речі, діяльність виправної колонії має певну систему. Вона характеризується, як зазначає зарубіжний криминолог І.І. Карпець, сукупністю елементів, що її утворюють; особливістю функцій і структури, специфічними формами взаємодії з іншими системами та середовищем [1, с. 15].

Тому велику роль у забезпеченні ефективності виконання покарання у виді позбавлення волі на певний строк та запобігання вчинення у КВУЗТ нового кримінального правопорушення відіграє місце і середовище, в якому перебуває засуджений та працює персонал.

Вивчаючи виправну колонію як суб'єкт запобігання кримінальних правопорушень у КВУЗТ, ми не могли не надати характеристику самої виправної колонії як об'єкта криминологічного дослідження. Насамперед ми встановили, що у структурі органів і установ виконання покарань виправні колонії посідають провідне місце.

Згідно зі ст. 11 КВК України, органами виконання покарань є центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань, його територіальні органи управління, органи пробації; установами виконання покарань є арештні доми, кримінально-виконавчі установи, спеціальні виховні установи (виховні колонії), слідчі ізолятори у випадках, передбачених цим Кодексом [2].

Своєю чергою кримінально-виконавчі установи поділяють на кримінально-виконавчі установи відкритого типу (виправні центри) і кримінально-виконавчі установи закритого типу (виправні колонії). Виправні колонії поділяють на колонії мінімального, середнього і максимального рівнів безпеки. Виправні колонії мінімального рівня безпеки поділяють на колонії мінімального рівня безпеки з полегшеними умовами тримання і колонії мінімального рівня безпеки із загальними умовами тримання [2].

Щодо динаміки кримінальних правопорушень, що вчиняються у виправних колоніях, протягом 2016–2020 рр. було встановлено такі дані: у 2016 р. – 241 кримінальне правопорушення (63,6%), у 2017 р. – 200 (71,1%), у 2018 р. – 208 (74,3%), у 2019 р. – 289 (66,5%), у 2020 р. – 301 (69,6%).

Рівень їх вчинення приблизно дорівнює тому, що мав місце взагалі у пенітенціарній системі України до 2016 р. (у 2015 р. – 343 (66,6%)), і це при тому, що кількість засуджених, які відбувають покарання у КВУЗТ, щороку зменшується. З огляду на це вітчизняний вчений І.М. Коптун наголошує на тому, що такий стан справ у пенітенціарній системі викликає неабияке занепокоєння і тому потребою є розроблення ефективних заходів запобігання кримінальним правопорушенням, що вчиняються в цих установах, що досліджуються [3, с. 17].

Враховуючи викладене, можемо підтримати тих дослідників, які обґрунтовано розглядають установи виконання покарань (і в т. ч. виправні колонії) не тільки як державні органи виконання покарань, а і як суб'єктів запобігання кримінальним правопорушенням, що ґрунтується на законодавчо визначених завданнях і меті покарання (ч. 2 ст. 50 КК України та кримінально-виконавчого законодавства ч. 1 ст. 1 КВК України) і на стані, структурі та динаміці злочинності в цих установах [4, с. 5], а також обґрунтовують доцільність дослідження саме виправних колоній як об'єктів криминологічного впливу для запобігання в них кримінальних правопорушень через виокремлення таких обставин: 1) найбільша (порівняно з іншими установами) кількість осіб, які відбувають у них покарання; 2) відбування в них найсуворіших видів покарань – позбавлення волі на певний строк і довічне позбавлення волі; 3) найбільший рівень злочинності серед вітчизняних установ виконання покарань [5, с. 12].

Серед головних ознак функціонування виправної колонії вітчизняний вчений А.І. Богатирьов виокремлює такі: по-перше, це державне функціональне утворення, яке діє відповідно до чинного законодавства; по-друге, має специфічні риси діяльності (закритість, ненормований робочий день персоналу, особливі умови несення служби тощо); по-третє, в ній відбувають покарання повнолітні засуджені чоловічої та жіночої статі; по-четверте, забезпечує виконання покарань у виді позбавлення волі на певний строк (чоловіки) та довічного позбавлення волі (жінки, а також чоловіки у разі створення в цих колоніях

секторів максимального рівня безпеки); по-п'яте, реалізує державну програму виправлення і ресоціалізації засуджених [6, с. 66].

Згідно зі ст. ст. 11 та 18 КВК України місцем для відбування покарання у виді позбавлення волі на певний строк є: 1) для чоловіків – ВК мінімального, середнього та максимального рівня безпеки, сектор максимального рівня безпеки ВК середнього рівня безпеки; 2) для жінок – ВК середнього рівня безпеки, сектор середнього рівня безпеки ВК мінімального рівня безпеки із загальними умовами тримання [2].

Отже, наявна система виправних колоній дає змогу на якісно новому рівні диференціювати та індивідуалізувати виконання покарання у виді позбавлення волі на певний строк з урахуванням особистості засудженого, характеру, ступеня суспільної небезпеки і мотивів вчиненого ним кримінального правопорушення та поведінки засудженого під час відбування покарання.

Варто наголосити, що особливе місце принципу диференціації та індивідуалізації виконання покарань у системі інших принципів кримінально-виконавчого законодавства полягає в тому, що саме він визначає наявну систему місць відбування покарань у КВУЗТ. Це – головна мета їх діяльності. Виконання покарання передбачає здійснення на засуджених не лише карального, а й виправного впливу.

Саме в цьому і полягає діалектичний характер кримінального покарання. Незважаючи на діалектичну єдність каральних та виправних елементів покарання у виді позбавлення волі на певний строк, самій його природі властиві певні протиріччя. Як неодноразово зазначали юристи, психологи, педагоги та соціологи, практика виконання покарань свідчить, що процес виконання та відбування покарань справляє як позитивний вплив на засуджених, так і несе у собі численні негативні наслідки для їх особистості [7, с. 72]. Вітчизняна пенітенціарна наука таким чином розкриває суперечливу природу позбавлення волі на певний строк:

1) маючи за мету максимально пристосувати людину до життя в нормальних умовах суспільства, її змушені ізолювати від нього;

2) маючи бажання викоринити у свідомості засудженого шкідливі уявлення і звички, його разом із тим поміщають у середовище інших злочинців, де взаємне «зараження» негативними звичками і уявленнями найвірогідніше;

3) намагаючись привчити засудженого до життя в нормальному середовищі, його одно-

часно поміщають в обстановку, яка, в принципі, є ненормальною, неприродною;

4) здатність людини до активної корисної діяльності потрібна в кінцевому підсумку для відмови її від злочинного способу життя; тим часом позбавлення волі значною мірою позбавляє людину самостійності в прийнятті рішень.

З цього приводу варто звернути увагу на позицію вітчизняної вченої Т.А. Денисової, «незважаючи на позитивні ознаки покарання, сучасний стан призначення, виконання та відбування позбавлення волі несе в собі найбільше негативних особливостей: стимулює процес відтворення злочинних елементів; є розповсюджувачем специфічних традицій і звичаїв; знищує у засудженому особистість; сприяє криміналізації суспільства [8, с. 328].

Слушною є і позиція зарубіжного вченого І.Ю. Бобильова, який, розглядаючи місця позбавлення волі як такі, в яких має відбуватися процес виправлення і перевиховання засуджених, зазначає, що виконання цього завдання пов'язане зі значними труднощами, які зумовлені існуванням середовища засуджених [9, с. 64]. Отже, позбавлення волі на певний строк справляє суперечливий вплив на засуджених – як позитивний, так і негативний, що зумовлено суперечливим характером самого покарання: з одного боку, воно є необхідним, корисним, оскільки захищає суспільство від злочинних посягань, а з іншого – руйнує позитивні соціальні зв'язки засуджених, виключаючи їх із нормального життя.

Зарубіжний вчений О.Л. Ременсон у зв'язку з цією властивістю покарання говорив про позбавлення волі як про особливе конфліктне відношення, для вирішення якого «общество вынуждено пожертвовать одной из противоречивых сторон» [10, с. 99]. Для цього режим у КВУЗТ має зводити до мінімуму різницю між умовами життя в установі і на свободі, що має сприяти підвищенню відповідальності засуджених за свою поведінку і усвідомленню людської гідності, не вчиняти нових кримінальних правопорушень (ч. 2 ст. 102 КВК України).

Таку позицію ми пояснюємо тією обставиною, що, незважаючи на те, що норма ч. 2 ст. 102 КВК України знаходиться в Розділі III «Виконання покарання у виді позбавлення волі», який охоплює правове регулювання виконання як позбавлення волі на певний строк, так і довічного позбавлення волі, має все ж таки існувати межа, яка дозволить диференціювати обсяг кари цих двох різних видів покарання. Дуже ідеалістично вважати тримання засуджених

до довічного позбавлення волі в приміщеннях камерного типу, як правило, по дві особи з щоденною прогулянкою тривалістю одна година таким, що зводить до мінімуму різницю між умовами життя в колонії і на свободі.

І ще один аргумент. Вказана теза породжує запитання: якщо звести до мінімуму різницю між умовами життя в колонії та на свободі, чи не втрапить покарання власного карального елемента? Порядок і умови відбування покарання у КВУЗТ мають відрізнитися від життя на волі, оскільки саме це і забезпечує каральну функцію покарання. Покарання неминуче завдає страждань тій особі, до якої воно застосовується. Саме ця властивість, яка є необхідною ознакою покарання, і робить його карою.

Але ця різниця не має бути надмірною, саме це і мав на увазі законодавець. У цьому випадку йдеться не про відсутність різниці між умовами життя при позбавленні волі та на свободі, а про принцип економії кримінальної репресії. Цей принцип означає, що до кожної винної у вчиненні злочину особи необхідно застосовувати таке покарання, яке мінімально необхідне для її виправлення, запобігання вчиненню нею нових кримінальних правопорушень, для впливу на інших нестійких осіб, а також для задоволення почуття суспільної справедливості [11, с. 40].

Досить довго в суспільстві побувала думка, що ізоляція від суспільства є досить надійним способом утримання асоціальної особи від вчинення нових кримінальних правопорушень у КВУЗТ і що вона залишається єдиною можливістю виправлення і ресоціалізації засуджених. Однак, як показали дослідження у сфері виконання і відбування покарань, вчені зробили дещо інший висновок: позитивний ефект у виправленні і ресоціалізації засуджених, запобігання вчинення ними нового кримінального правопорушення у КВУЗТ досягається лише щодо певної частини засуджених [12, с. 8].

Важливо зазначити, що пенітенціарний стрес, який отримує кожен засуджений, певним чином впливає на його ставлення до правил внутрішнього розпорядку дня у КВУЗТ, на бажання стати на шлях виправлення з метою дострокового звільнення, мотивує прийняти звичаї і традиції засуджених, які склалися в КВУЗТ, або погодитися на співпрацю з адміністрацією КВУЗТ.

З цього приводу варто погодитися з вченими в галузі психології, що особа, яка вперше була затримана і поміщена у слідчий ізолятор, отримала певну життєву кризу, в неї настав психологічний перелом, а головне, відбулася негативна

трансформація ціннісно-мотиваційної сфери. Ще більше ці процеси вплинули на цю особу після вироку суду і поміщення її до КВУЗТ.

Отже, строк призначеного судом покарання справляє суттєвий вплив на поведінку засудженого в період адаптації. Окрім цього, він виступає своєрідним упорядником кримінально-виконавчих відносин між засудженими та адміністрацією КВУЗТ, що сприймається засудженим як установочна модель поведінки на майбутнє.

Так модель формується на перспективу, яка включає можливість зміни умов тримання засуджених до покарання у виді позбавлення волі на певний строк шляхом жорстокої регламентації поведінки особи під час відбування покарання, оскільки засуджений живе в постійному і тісному оточенні людей, кожен з яких перебуває в певному негативному психологічному і моральному стані. Вищеведене може стати каталізатором криміногенної мотивації і підштовхнути засудженого на вчинення у виправній колонії кримінального правопорушення.

До речі, за дослідженням вітчизняного вченого А.Х. Степанюка, суб'єктивний стан засуджених в умовах виправних колоній характеризується «високою тривожністю і переживаннями загрози», «низькою стійкістю до стресу». Одночасно вони демонструють «радикальну і нестійку позицію» [13, с. 13].

У зв'язку з цим з усією гостротою встає проблема кадрового забезпечення КВУЗ персоналом нової генерації з новими формами і методиками кримінального, кримінально-виконавчого права, кримінології, педагогіки та психології. На жаль, як показало наше дослідження, реформи пенітенціарної системи України суттєвих змін у роботі персоналу не запропонували.

Отже, на нашу думку, з метою підвищення ефективності запобігання кримінальним правопорушенням у КВУЗТ вважаємо за необхідне в період перепідготовки та підвищення кваліфікації персоналу КВУЗТ проводити навчання за спеціальною програмою з урахуванням специфіки роботи із засудженими, які схильні до вчинення у КВУЗТ нового кримінального правопорушення.

Також як напрям удосконалення діяльності виправної колонії як суб'єкта запобігання кримінальних правопорушень слід розглянути питання про можливість ротації кадрів, тобто переведення працівників з однієї установи до іншої, хоча б в межах міжрегіонального управління виконання покарань та пробації. До речі, таку пропозицію підтримали 60% опитаних нами працівників КВУЗТ.

Висновки. Завершуючи наше дослідження, слід вказати, що діяльність виправної колонії щодо запобігання кримінальних правопорушень, що вчиняються засудженими, має бути спрямована на: 1) створення багаторівневої системи централізованої охорони і відеоконтролю за поведінкою засуджених, особливо в нічний час; 2) належне виконання персоналом виправної колонії своїх службових обов'язків; 3) недопущення в середовищі засуджених конфліктних ситуацій, виявлення і постановку на профілактичний облік осіб схильних до вчинення кримінального правопорушення; 4) своєчасне реагування з боку персоналу виправної колонії на злісних порушників режиму відбування покарання; 5) диференційований та індивідуальний підхід корегування поведінки засуджених, їх виправлення і ресоціалізацію тощо.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Карпец И.И. Наказание. Социальные, правовые и криминологические проблемы. Москва : Юридическая литература, 1973. 287 с.
2. Кримінально-виконавчий кодекс України : Закон України від 11 лип. 2003 р. № 1129-IV. *Верховна Рада України*. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1129-15> (дата звернення: 14.04. 2021).
3. Копотун І.М. Запобігання злочинам, що призводять до надзвичайних ситуацій у виправних колоніях : монографія. Київ : ПП «Золоті ворота», 2013. 472 с.
4. Колб О.Г. Установа виконання покарань як суб'єкт запобігання злочинам : автореф. дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.08. Київ, 2007. 32 с.

Богатирьов І.Г., Стрелюк Я.В. ВИПРАВНА КОЛОНИЯ ЯК СУБ'ЄКТ ЗАПОБІГАННЯ ВЧИНЕННЮ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ ЗАСУДЖЕНИМИ ДО ПОКАРАННЯ У ВИДІ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ НА ПЕВНИЙ СТРОК

У статті досліджено наукові підходи до виправної колонії як суб'єкта запобігання кримінальним правопорушенням, що вчиняються засудженими під час відбування ними кримінального покарання. Доведено, що виправна колонія має власний юридичний статус, власну мету, і її діяльність врегульована нормативно-правовими актами законодавчого та відомчого характеру. У зв'язку з цим з усією гостротою встає проблема кадрового забезпечення кримінально-виконавчих установ закритого типу персоналом нової генерації з новими формами і методиками кримінального, кримінально-виконавчого права, криминології, педагогіки та психології. На жаль, як показало наше дослідження, реформа пенітенціарної системи України суттєвих змін у роботу персоналу не запропонувала. Також одним із напрямів удосконалення діяльності виправної колонії як суб'єкта запобігання кримінальних правопорушень варто розглянути питання про можливість ротації кадрів, тобто переведення працівників, з однієї установи до іншої, хоча би в межах міжрегіонального управління виконання покарань та пробачії. До речі, таку пропозицію підтримали 60% опитаних нами працівників кримінально-виконавчих установах закритого типу. Зазначено, що діяльність виправної колонії щодо запобігання кримінальних правопорушень, що вчиняються засудженими, має бути спрямована на: створення багаторівневої системи централізованої охорони і відеоконтролю за поведінкою засуджених, особливо в нічний час; належне виконання персоналом виправної колонії своїх службових обов'язків; недопущення в середовищі засуджених конфліктних ситуацій; виявлення і постановку на профілактичний облік осіб, схильних до вчинення кримінального правопорушення; своєчасне реагування з боку персоналу виправної колонії на злісних порушників режиму відбування покарання; диференційований та індивідуальний підхід корегування поведінки засуджених, їх виправлення і ресоціалізацію тощо. Доведено, що кримінальні правопорушення, що вчиняються у виправних колоніях Державної кримінально-виконавчої служби України, перешкоджають досягненню цілей покарання, ставлячи під сумнів авторитет правосуддя, і дестабілізують оперативну обстановку у виправних колоніях.

Ключові слова: колонія, запобігання, правопорушення, покарання, засуджених, реінтеграція.

5. Копотун І.М. Теоретико-прикладні та правові засади запобігання злочинам, що зумовлюють виникнення надзвичайних ситуацій у виправних колоніях України : автореф. дис. ... доктора юрид. наук : 12.00.08. Одеса, 2014. 40 с.

6. Богатирьов А.І. Правові та психологічні засади запобігання професійній деформації співробітників виправних колоній середнього рівня безпеки : дис. ... канд. юрид. наук : 19.00.06. Київ, 2014. 200 с.

7. . Кримінально-виконавче право України: (Загальна та Особлива частини) : навч. посіб. / О.М. Джу́жа, С.Я. Фаренюк, В.О. Корчинський та ін.; За заг. ред. О.М. Джу́жи. 2-е вид., перероб. та допов. Київ : Юрінком Інтер, 2002. 448 с.

8. Денисова Т.А. Криза призначення, виконання, відбування покарання у виді позбавлення волі на певний строк та шляхи її подолання. *Проблеми пенітенціарної теорії і практики*. 2005. № 10. С. 324–332.

9. Бобылева И.Ю. Факторы, влияющие на достижение цели исправления и перевоспитания, в отношении лиц, осужденных к длительным срокам лишения свободы. *Проблемы дифференциации исполнения наказаний* [сб. науч. трудов / отв. редактор А.В. Бриллиантов]. Москва : ВНИИ МВД СССР, 1991. 128 с.

10. Ременсон А.Л. Лишение свободы как особое конфликтное отношение. *Вопросы советского государства и права*. 1974, Т. 224. С. 98–107.

11. Богатирьов І.Г., Царюк С.В. Кримінально-виконавчі засади виконання та відбування кримінальних покарань у виправних колоніях максимального рівня безпеки. Чернігів : Чернігівські обереги, 2010. 210 с.

12. Інформаційний бюлетень : за матеріалами тренінг-семінару психологів установ виконання покарань. Київ : ДДУ ПВП, 2002. 55 с.

13. Степанюк А. Довічне позбавлення волі як еквівалент смертної карі. *Вісник Академії правових наук України*. 2000. № 4(23). С. 13–15.

Bohatyrov I.H., Streliuk Ya.V. CORRECTIONAL COLONY AS A SUBJECT OF PREVENTION OF THE COMMISSION OF CRIMINAL OFFENSES BY CONVICTED PERSON TO A CERTAIN TERM OF IMPRISONMENT

The scientific approaches to the correctional colony as a subject of prevention of the commission of criminal offenses by convicted person during serving their criminal sentence. A correctional colony is found to have its own legal status, its own purpose and its activities are regulated by regulatory legal acts of a legislative and departmental character. In this regard, the problem of personnel support of criminal executive institutions of a closed type with new generation personnel with new forms and methods of criminal, penal enforcement law, criminology, pedagogy and psychology is becoming actual. Unfortunately, as our study showed, the reform of the penitentiary system of Ukraine did not offer significant changes in the work of staff. So, in our opinion, in order to increase the effectiveness of prevention of criminal offenses in criminal executive institutions of a closed type, we consider it is necessary to conduct training in a special program during the period of retraining and advanced training staff of criminal executive institutions of a closed type, taking into account the specifics of working with convicts who are prone to committing a new criminal offense in criminal executive institutions of a closed type. Also, one of the areas of improvement in the activities of a correctional colony as a subject of prevention of the commission of criminal offenses should be considered the possibility of personnel rotation, that is, the transfer of employees from one institution to another one, at least within the interregional Department for the execution of sentences and probation. By the way, this proposal was supported by 60% of the employees of the criminal executive institutions of a closed type, who were asked by us. It is indicated that the activities of the correctional colony for the prevention of criminal offenses committed by convicts should be aimed at: creating a multi-level system of centralized protection and video monitoring of the behaviour of convicts, especially at night; proper activity of the official duties by correctional colony staff; prevention of conflict situations among convicts; identification and registration for preventive registration of persons prone to committing a criminal offense; timely response on the part of the correctional colony staff to malicious violators of the regime of serving a sentence; deferential and individual approach to correcting the behaviour of convicts, their correction and resocialization, etc. The criminal offenses committed in correctional colonies of the State Penitentiary Service of Ukraine is found to hinder the achievement of the goals of punishment, questioning the authority of justice and destabilizing the operational situation in correctional colonies.

Key words: colony, prevention, offense, punishment, convicted, reintegration.